Elektra (Tirat)

Oyunun Adı: Elektra
Yazar: Sophokles

ELEKTRA – Ey en sevdiğim insanın hatırası! Orestes işte hayatının en son hatırası! Bu dönüşün, seni buradan uzaklaştırdığım anda beslediğim ümitlere ne kadar tesir! Bugün elimde tanıdığım bir hiçtir çocuğum, ah çocuğum! Seni saraya yolladığımda nur gibi canlıydın. Bu ellerle seni ölümden kaçırıp kurtarmadan, gurbete göndermeden, keşke hayata gözümü kapamış olsaydım! O gün orada ölürdün ve babamızın kabrinde sana da bir yer verilirdi. Gurbette bir sürgün gibi, ablandan uzak, feci bir ölüme uğradın! Şefkatli ellerimle, zavallı ben, naaşını yıkayamadım, süsleyemedim; Bu hazin yükü yakıcı alevlerin içinden kaldırmak bana düşerdi, kaldıramadım. Bu hizmeti bile yabancı ellerden gördün ve zavallı cesedin küçük bir toz yığını halinde küçük bir kaba sığdı. Hey hat! Eski emeklerim boşa mı gitti? Senin için çektiğim tatlı zahmetler boşuna imiş! O zamanlar, annenin değil, benim gözbebeğimdin, sarayda herkesten çok ben sana bakar, sen de bana hep abla derdin. Fakat öldün ve bunların hepsi bir günde yok oldu gitti! Bir kasırga gibi her şeyimi beraberinde alıp götürdün. Babam bizi terk etti, ben senin yüzünden mahvoldu, sen de öldün, ama düşmanlarımız gülüyor, o ana olmayan anamız sevincinden çıldıracak. Halbuki bana haber vermiştin. Fakat senin ve benim kabahatimiz ümitlerimiz boşa çıkardı, senin o sevgili çehren yerine bana bir avuç külle işime yaramayan bir gölge yolladı. Ah! Ah! Vah zavallı vücudun! Vah! Ah!, bu melun seyahate, sevgilim, çıktım da beni kahrettin! Evet kahroldum, ah benim sevgili kardeşlerim! Küllerinin bulunduğu bu uma’ ya beni de yerin altında seninle beraber oturayım! Sen hayatta iken, mukadderattan payım birdi, şimdi de öldükten sonra, mezarına iştirak etmek istiyorum. Çünkü görüyorum, ancak ölüler ıstırap çekmiyor.